

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Midianiten som en Tyrk

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Midianiten som en Tyrk", i Grundtvig, N. F. S.: *Sang-Værk til den danske Kirkeskole. - 1946*, 1944-1964, s. 145. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-grundtvig12val-shoot-workid77231.pdf> (tilgået 27. juli 2024)

Anvendt udgave: Sang-Værk til den danske Kirkeskole. - 1946

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

No. 42. Gideon.

Midianiten som en Tyrk,
Han rased paa Bjerg og i Dalen,
Israels Land var som en Ørk,
Husvilde blev Spurven og Svalen,
Sværme fra Ørken som Græshopper graa
Levned paa Marken ei Græs eller Straa.

Ephraim bar ei Sværd ved Lænd,
Hans Hjem var i Kløften og Hulen,
Kiækkere ei end Kvinder Mænd
Sig vovede udenfor Kulen;
Fremmede Guder, dem faldt de til Fod,
Tabde med Lykken al Magt og alt Mod.

Gideon hedd en *Josephs Søn*,
I Arten var ham Ørneflugten,
Modfalden dog han tarsk iløn,
Vin-Persen da skjulde Markfrugten,
Gluggen stod aaben, han speided med Flid,
Om ikke gryed en lysere Tid.

Israel kom sin Synd ihu,
Og sukked til Gud i det Høie,
Naadig Han da, som før, saa nu
146 Til Israel vendte sit Øie;
Solglimt i Mørke er Blikket fra Gud,
Gideon saae en Guds Engel saa prud.

Engelen hilsed venlig, mild:
Vorherre med dig i din Vælde!
Gideon svared ør og vild:
Hvad tør du om Herren os melde?
Herren med os i vor Usselhed nu!
Hvor kommer fra da vor Trængsel og Gru?

Engelen svared: som en Mand
Fremtræde du saa i din Vælde!
Frelse skal du dit Fædreland,
Som Græs skal du *Midian* fælde.
Herren er med dig, det lide du paa!
Alle som een skal du Fienderne slaae.

Gideon troed fast, men seent,
Da Tegn over Tegn ham var givet,
Først med Guds-Ordet klart og reent
For *Frihed* han vovede Livet,
Folk han da samled saa vide om Land
Til han fik tredivetusinde Mand.

Aanden dog sagde: slig en Hær,
Om Seiren jeg den vilde give,
Pralende stolt af Herrefærd,
Den Seiren sig vilde tilskrive;
Hjemlov du give hver eneste Mand,
Som har af Rædsel det ringeste Gran!

Tusinder tyve Hjemlov tog,
Titusinde var ikke bange,

Aanden tilhvidsked Helten dog,
Til Seier der end er formange;
147 Prøves det skulde ved nærmeste Vand,
Hvem der igrunden var Dyr eller Mand.

Labede Nogen som en Hund,
Han skulde til Dyrene tælles,
Kun hvem der drak af *Haand i Mund* ,
Med Helten fik Ære tilfælles;
Prøven bestod ved det rindende Vand
Slet ikke fleer end trehundrede Mand.

Jisreels Dal, med Fiendens Leir,
Den mylred af Midianiter,
Sikker i Søvn man var paa Seir
Og drømde ei om Israliter,
Gideons Lure med Blus og med Gjald
Hæren dog vakde til Flugt og til Fald!

Lure trehundred paa en Studs
Som Torden forskrækkede Leiren,
Ligesaa mange røde Blus
Da lyped og varsled for Seiren,
Sværdene svunges og Stalbrødre faldt,
Blot kun om Flugten iblinde det gjaldt.

Indbyrdes kæmped Ven mod Ven,
Og Brødrene sloges i Mørke,
Ephraim spændte Sværd ved Lænd,
Iførde sig atter sin Styrke;
De som Guds Altre forhaanede nys,
Hilsed nu Støvet med blodige Kys!

Fienden var knust og Folket frit,
Hvor *Gideon* stædtes var Glæde,
Trindt ham det lød: vort Liv er dit,
Beredt er dit Stolkonge-Sæde!
148 Nei, svared *Gideon* , Frister! far ud!
Israek-Folkets *Stol-Konge* er *Gud*!

Tiderne skride, Skriften staaer,
Og Ordene flyve om Lande,
Mindes det skal hvert Gyldenaar,
Hvad Slægterne alle maa sande:
Gideons-Leiren var Herrens Paulun,
Gideøns-Luren var Herrens Basun!